

פרדס נסים

מתורתו של מור הגאון הצדיק המקובל רבינו **נסים פרץ** זצוקלה"ה

ו תשרי תש"ו - כח שבט תשע"ב

בס"ד | שבת ויקהל פקודי | כ"ה באדר תש"פ

נקודה עם מחשבה

יהיה לכם קודש / הרב אהרון אבישי

אישון לילה. גם פועלי הדחק מאחרי השבת העובדים עד שעות מאוחרות עלו על יצועם ושקט מוחלט ירד על העיר. בחדר קטן ואפלולי התכנסו קבוצת כמרים ותכננו כיצד לשכנע את המושל להטיל מס כבד על היהודים ובכך לגרום להם לעזוב את הארץ. הכמרים הבינו שהבעיה הגדולה שלהם היא הרב החכם של היהודים שבמתק שפתיו ובדעתו הרחבה מטה הוא את ליבו של המושל לטובת היהודים. ואז הבריק הרעיון במוחו של כומר צעיר, "נכין סיגר משובח ונמלא אותו בסם מטשטש ונבקש מהמלך שיכבד את הרב בסיגר. באותו הרגע נפציר ברב שיכבד את המלך ויעשן את הסיגר. כך תתבלבל דעתו מהסם והגזירה תישאר על כנה".

ואכן כשהגיע הרב אל המלך הלא הוא רבי יהונתן אייבשיץ' כיבד אותו המלך בסיגר איכותי והכמרים שעמדו סביב אמרו: "יכבד הרב את המלך ויעשן את הסיגר". ר' יהונתן השיב "מתנה נכבדה כל כך קיבלתי מהמלך ואין אעשה רעה גדולה ואכלה את המתנה הזאת בעשן". פני הכמרים חפו והרב בנועם שפתותיו ביטל את הגזירה.

בפרשת השבוע אנו מצווים על שמירת השבת. הקב"ה נתן לנו את המתנה הנפלאה ביותר ביקום כולו והיא השבת הקדושה. לדאבון הלב קמים אנשים ושורפים את המתנה הזאת באש כנידה ובעשן סמך של חילולי שבת המוניים. כל מי שאהבת ה' בליבו יראה לנכון להשפיע על סביבתו להתחזק בשמירת השבת וקדושתה.

שבת שלום ומבורך.

תיקון הדעת

שיחתו של מורנו ורבינו זצ"ל

"וַיְקַהֵל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". כתב רבנו האר"י ז"ל בספר הליקוטם, שמשם רבנו ע"ה היה בבחינת יסוד דאבא [שנמצא בתוך דעת דז"א] וגם דור המדבר היו באותה בחינה עצמה, ולפי שעשו את העגל פוצצו את הדעת שלהם. או לנו מיום הדין, מה שאדם יכול לעשות בחטא אחד. אדם בונה ובונה ואת הקצת שבונה, חטא אחד יכול להרוס הכל. חטא אחד זה כמו פגז, כמו רימון, בחטא אחד מפוצץ את הכל. לפיכך הוצרך משה לתקן להם את הדבר, להקהיל את כולם - אנשים נשים וטף. שהרי פרשה זו נאמרה בהקהל למחרת יוה"כ, כשירד בפעם השניה לאחר ארבעים יום וארבעים לילה, ומשה רבנו אסף אותם להחזיר אותם לשורשם. איך מחזירים אותם לשורשם? - כיון שמשם רבנו היה מבחינת יסוד אבא, אסף אותם אליו שיהיו נכללים בו, דהיינו שכל ענין ההקהל הוא להקהיל אותם אליו ולהחזיר בהם את אור הקדושה, וזה שאמר את כל עדת, "עדת" אותיות "דעת". והנה "ערב רב", שהם אלה שעשו את העגל עולים ג"כ גימטריה "דעת", לפי שגם הם היו מבחינה של דעת, - סיגים של הדעת.

להתקדש בשני דברים

ממשיך הרב [האר"י], - ולפי שהם חטאו בהקהל, שהרי האספסוף האלה נקהלו על אהרון ואמרו לו "קום עשה לנו אֱלֹקִים אֲשֶׁר יִלְכוּ לְפָנֵינוּ, כִּי זֶה מֹשֶׁה הָאִישׁ אֲשֶׁר הֶעֱלֵנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם, לֹא יָדַעְנוּ מַה הָיָה לוֹ", כלומר באו בהפגנה, שנאמר "וַיְקַהֵל הָעָם עַל אֶהְרֹן", לכן הוצרך משה לתקן אותם ב"הקהל", ולפי שהם חטאו ב"אלה" ואמרו "אֵלֶּה אֱלֹקֵיךְ יִשְׂרָאֵל", כשבא משה לתקנם אמר להם "אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צָוָה ה' לַעֲשׂוֹת אִתְּם". ולפי שהמודה בע"ז ככופר בכל התורה כולה, הוצרך לתקן בהם שני דברים שהם שקולים ככל התורה כולה - שבת, [מיד אחרי ההקהל נאמר הענין של ששת ימים תעשה מלאכה], ומשכן, [כלומר הזהירים על מלאכת המשכן ועל ענין השבת דהיינו אפי' במלאכת המשכן היזהרו בקדושת השבת], ואמר "תַּעֲשֶׂה" ולא אמר "תַּעֲשֶׂה", לרמוז תַּעֲשֶׂה מעצמה, כי מלאכת המשכן - ה' עושה את הכל ואתה רק נראה כעושה שנאמר "וְהַבֵּיתָ בְּהַבְנֹתוֹ - אָבְנֵן שְׁלֵמָה מִסְּעַ נְבֻנָה" - כאילו נבנה מאליו. ובזה ביום השביעי - אפילו הכי שאתם עוסקים בכזו מלאכה חשובה, מלאכת המשכן - שבת קודש! כיון שאתם מתקדשים בימי

זמני השבת *לבי"ק ויקהל פקודי*

ר"ת	ניסה	יציאה	ר"ת	ניסה	יציאה
19:07	17:24	18:29	19:05	17:31	18:29
19:07	17:32	18:29	19:07	17:15	18:27

החול מקדושת המשכן, ובימי השבת מקדושת השבת - יהיה לכם תיקון בשני הדברים האלה.

תתחבר לצדיק, והוא יתקן לך את הדעת!

ונראה שהדברים האלה של תיקון הדעת לא נאמרו רק בימי משה רבנו אלא בכל דור ודור עשה לך רב, שהרי הרב הזה היה לו ג"כ רב, והרב יתקן לך את הדעת, שאת הדעת ניתן לתקן ע"י דעת מתוקן, ואם אדם לא מוצא לו רב - יתחבר לחברה של צדיקים חברה של תלמידי חכמים וע"י ההתחברות ניתן לקיים את כל מה שאינו יכול לקיים לבד, וזה מה שאומר להם משה רבנו זה הדבר [שאני מקהיל אותכם יחד] תעשו, אדם ניתקן ע"י הדעת של השני. לכ"א יש בחינה שבה הוא מתוקן, ועי"ז ניתקן חברו ממנו וזהו שנאמר "טוֹבִים הַשְּׂנִיִּים מִן הָאֶחָד".

הדעת הספירה הכי חשובה

ועל ענין הדעת אומרים חז"ל דעת חסרת מה קניית, והביאור בזה כי ספירת הדעת היא הספירה הכי חשובה שהרי העשר ספירות הם כתר, חכמה, בינה, חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות, ואם נמנה את הדעת בכלל הספירות יצא לנו אחת עשרה ספירות, והרי ידוע שאין יותר מעשר ספירות.

הדעת מחברת את הראש לגוף

אלא הביאור בזה דהנה הג' ראשונות נקראים ג"ר, בחינת ראש, והשבע תחתונות נקראים ז"ת, בחינת גוף. והרי הגוף נצרך לראש, שגוף בלי ראש אינו שווה, וראש בלי גוף גם אינו שווה, וצריך חיבור בין הראש לבין הגוף, ומי מחבר את הראש והגוף? - הדעת, שהדעת הוא כולל כל הספירות כולם, שהרי הוא סיכום של הכתר חכמה בינה, שדעת הוא קו הכתר, והוא בחינת חיצוניות הכתר, ויש בו חמישה חסדים בחינת אבא, ויש בו חמש גבורות בחינה של אימא, ונמצא שדעת הוא כולל את ספירות כתר חכמה בינה, והיינו דעת העליון שהוא חיבור של כל הראש כולו, ומאותו הדעת כביכול הו"ק שלו יוצאים ומתפשטים ומחברים את כל הגוף, הוי אומר דעת קניית מה חסרת, נכון דעת הוא לא ספירה, אבל הוא הספירה שמסבירה את כל הספירות ואת כל ההתפשטות ומחברת את כל הספירות כולם, וזה הדבר שהוא התיקון העיקרי של האדם לתקן את הדעת.

משמעות החיים - הדעת

ואם נרצה להבין קצת מה המשמעות של

הדעת, ככל שאדם מבין את התורה, מבין את החיים, מבין את התכלית, למה הוא בא לעולם, כך כל האיברים שלו הם בכוננות ובהכנה גדולה מאד לעשות ולהתחבר למה שהוא לומד. הדעת יש לו ב' תפקידים א. להבין למה באת לעולם, הדעת ברורה לך מה אתה צריך לעשות, ב.

להתחבר לגוף איך להתחבר למה שלמדת.

מעשה באילן...

כ"א יש לו דברים שהוא יודע יותר ממה שהוא עושה בבחינת שחכמתו מרובה ממעשיו הוא לא מתחבר למה שהוא למד, וזה היפך הדור הקודם. אנשים של פעם נהגו בתמימות, מה שהיו שומעים מיד היו עושים - מעשיהם מרובים מחכמתם. הגמ' מספרת שאחד בא לרבו וסיפר לו שיש לו אילן בחצר והוא נוטה לרה"ר אמר לו שזה אסור, הוא לא הספיק לגמור לדבר עימו וכבר הלך לקצוץ את זה, כלומר לא היה להם המדרש לחוד והמעשה לחוד, אלא כל מה שלומד מתחבר עם זה לקיים זאת למעשה.

הראיה האמיתית של החיים

דעת - היינו ההשקפה האמיתית, כלומר הראיה האמיתית של החיים, וכמו שכתוב בפסוק "אֲשֶׁר עֵין בְּעֵין וְנִרְאָה אֶתָּה ה', וְעֵינֶיךָ עֹמֵד עַלֵּהֶם" "נראה" אותיות "אהרן" כלומר הענגנים הביאו את עם ישראל שהיו בתוך הענגנים לראיה שמימית לראיה רוחנית, ראיה של עין בעין, ראיה ברורה.

אם יש דעת יש שמחה

ככל שאדם מחדד את הידיעה למה בא

לעולם, מה זה עולם הזה, מה זה תורה, מה זה הקב"ה, מה עלינו לעשות, איך עלינו לעשות, הוא מבין את הדברים ועושה את זה בשמחה, הוא לא כופה את עצמו, הוא מבין! יש לו דעת! דעת קניית - מה חסרת. אולם כשלא ברורים לו הדברים, אז אפילו כשהוא עושה - הוא כמו כופה את עצמו, יום אחד הוא כופה את היצר - יומיים היצר כופה אותו. הרמב"ם אומר במקום החכמה - לא תשרה התאוה. "במקום החכמה" - זה הדעת.

מדוע היום אין לנו דעת?

היום אין לנו דעת, למה? אדם רואה ראייה כזו, שומע שמועה כזו, קורא דבר כזה, וזה מרחיק אותו מראיה רוחנית. לפעמים אתה רואה אדם [לאו דווקא שאינו בן תורה אלא אפי' בקרב בני התורה] עם הנהגה כזו שיכולה לפוצץ לך את הדעת איך הוא עושה כזה דבר? אבל לאט לאט הוא מתקרר לדבר, וזה מחליש אצלו את הענין של הדעת, של הראיה הברורה והאמיתית. אולם עבודת האדם היא להתחבר לדעת, לנקי הדעת שבירושלים, בבחינת ראה מעשה ונזכר הלכה.

משל במחיצת החזון איש...

דרך משל, אם אדם היה במחיצת החזון איש כמה דקות היה מקבל עוצמה של דעת, דבר שהיה מחזק אצלו את ההשקפה, ומהביל עליו את העוה"ז, והיה מרגיש במוחש מה תכלית הבריאה. וכשהיה זוכה לזה - זה היה מחזק אצלו את הידיעה שכל מעשה קטן זוכה לנצח נצחים ואז היה עושה את הכל בשמחה וברצון. אך אם האדם לא יודע - לפעמים יעשה לפעמים לא יעשה.

שיטת ההתחברות

וזה מה שבא משה רבנו ללמד א. להתחבר לצדיק ב. ואם אין לך אפשרות להתחבר לצדיק שהוא בבחינת דעת, אז תתחבר לחברה של עובדי ה', [היום כולם למדו את השיטה של ההתחברות, שיטה שחידש אותה הבעש"ט התאספות והתחברות בסעודה שלישית ועוד, עד כדי כך שהיום כבר גם גדולי ראשי הישיבות הליטאיות למדו את השיטה הזו של ההתחברות, ישיבה בצוותא, שע"ז מתחזקים ומתחברים ומתחזקים אחד מן השני] וכשהוא מחובר לאנשים עובדי ה' ויראי ה' יש בזה הרבה תועלת עצומה, וזהו מה שבא ללמד אותנו משה רבנו בפרשה זו, וה' יערה עלינו רוח ממרום ונזכה לדעת שלימה במהרה אמן.

לשם יחוד

שיחתו של מורנו ורבינו זצ"ל

את המעשה אם, נעשה ע"פ ההלכה, ע"פ הזהרה, ע"פ האר"י ז"ל, וגם את הכוונה שעשה. יש שני בני אדם זה עושה וזה עושה, לדוגמה הנחת תפילין, שניהם מניחים בדקדוק אולם זה עושה עם כוונה וזה בלי כוונה. ויש פעמים שבאדם עצמו יש את שתי הבחינות, שלפעמים עושה עם כוונה ולפעמים בלא כוונה. זה שעושה בכוונה - המצוה או הלימוד שעושה נוסק לגבהים. וזה מה שאומרת התורה "כאשר ציוה ה' את משה", "כאשר ציוה ה' כן עשו" עם כל הדקדוקים עם כל הכוונות.

שמעתי ממורי ורבי...

שמעתי באוזני ממורינו ורבינו ר' מרדכי שרעבי זצוק"ל שדיבר בכל ענין לומר 'לשם יחוד', ובפרט הדגיש וצעק בהתלהבות שצריך להקפיד לומר את המילים "בשם כל ישראל".

יהא רגיל תמיד לומר 'לשם יחוד'

ונסביר את הדברים. הנה לא מיבעיא במצוות דאורייתא ודרבנן שצריך האדם לומר 'לשם יחוד', זה פשיטא, אלא אף בכל דבר של דקדוק הלכה או מנהג ישראל שבא לקיים צריך לומר 'לשם יחוד'. ואפילו בכל מעשה שעושה - הולך לאכול, הולך לפגוש במישהו או כל הנהגה של האדם בחיי היום יום, תאמר 'לשם יחוד'. שהרי אמרו חז"ל "בְּכָל דְרָכֶיךָ דַּעְהוּ". איך יכול לקיים בכל דרכיך דעהו? תאמר 'לשם יחוד', ובה מרויח שכל מעשה שעושה אפשר לומר עליו "כאשר ציוה ה' כן עשה". שהרי חז"ל אומרים שבכל דרכי האדם נבדק, ואם האדם אומר קודם המעשה 'לשם יחוד' בה כבר קיים את הבדיקה שהרי אמר שעושה מעשה 'לשם יחוד' קוב"ה ושכינתיה, וזה מה שלמדה אותנו התורה שאותם אנשים כולם עשו הכל "כאשר ציוה ה' את משה", איך הגיעו להכרה כזו? הכל ע"י שאמרו 'לשם יחוד' קוב"ה.

זה מעשה הצדיקים הגדולים

זה מעשה הצדיקים הגדולים שלא עשו שום מעשה מבלי לייחד את ה', והריווח באמירה זו הוא ריווח עצום, שאפי' אם טעה בדרך - זה יצר הרע. שהרי אני מצידי אמרתי 'לשם יחוד'. והריווח הוא גדול, שה'לשם יחוד' מאפס ומאזן את כל מה שקורה לך באמצע.

שהרי אם יאכל את הקרן עלול להפסיד. ואם על דברים כאלה אדם עושה חשבון איך לא יעשה חשבון על החיים שלו - על הזמן? זמן זה חיים, חודש מורכב משבועות, מימים, משעה, מדקות, משניות. וזה חשבון של חודשים ויש חשבון של שנה. היום יש כל מיני מאזנים, יש חשבון של יום, יש חשבון של חודש, ובכל אחד מהם יש חשבון של רגעים, "לְרַגְעִים תִּבְחָנֶנּוּ". בקיצור כל ענין הפרשה הוא ללמד את האדם את הענין של חשבון.

26 פעם חוזר אותו פסוק

ויש עוד ענין בפרשה שמלמד אותנו על הענין הנ"ל. חוזרת התורה בפרשה שלנו כמה פעמים על ענין "כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה", "וַיַּעֲשׂוּ אֶת-בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאַהֲרֹן כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה", "וַיִּחַשְׁבוּ אֶפְדָּתוֹ אֲשֶׁר עָלָיו, מִמְּנוֹהוּ הוּא פְּמַעֲשֵׂהוּ, זָהָב תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְנִשְׂזָר כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה" וכו' וכו' שמונה עשרה פעמים. ואם ניקח בחשבון גם את הפסוקים שנאמר בהם "כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' כֵּן עָשׂוּ", ונצרפם יחד יוצא עשרים ושש פעמים כמנין הוי"ה.

הלשם שמיים שבעשייה

אֵי אֵי אֵי. אל תבדוק רק אם עשית או לא עשית, הרוחת או לא הרוחת, אלא תבדוק את הלשם שמיים שבעשייה שלך, את האיכות של מה שעשית. שהרי בכל מעשה צריך לבדוק גם

לכאורה נראה ח"ו שהפרשה מיותרת

כשמתבוננים בפרשת 'פקודי', רואים לכאורה שבפרשה זו אין בה חידוש, ולכאורה נראה ח"ו שפרשה זו מיותרת, שהרי בפרשת 'תרומה' ה' ציוה להביא תרומה לבניית המשכן וכליו, ובפרשת 'תצוה' ה' ציוה את משה על מלאכת המשכן היאך לעשותו, ושאר הפרשיות הם העשייה עצמה, ובויקהל נשלמה העשייה, ולמה נצרכה פרשת 'פקודי'?

דין וחשבון

אלא התשובה לזה היא שכל הענין בפרשת 'פקודי', הם 'פקודי המשכן' רק לספור את כל מה שהיה נצרך למלאכת המשכן, וליתן דין וחשבון, כמה היה מאסיפת התרומות, וכמה הושקע בבניית המשכן, לומר לך שאפילו משה רבנו אשר עליו נאמר בכל ביתי נאמן הוא, היה צריך לשקול כל פרט ופרט ולראות שהכל מאוזן וזהו שאמר הכתוב "אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן", ועד כדי כך שחכמים ז"ל אמרו במדרש שמשה רבנו עשה את החשבון ויצא לו מינוס, היה חסר לו בחשבון ההוצאות של בניית המשכן אלף שבע מאות שבעים וחמישה, עד שנזכר שלא לקח בחשבון את הווים, עד שהוצרכה התורה לחזור ולפרט "וְאֵת הָאֶלֶף וְשִׁבְעֵי הַמֵּאוֹת וְחֲמִשָּׁה וְשִׁבְעִים עֶשְׂרֵי וְנֵיִם לְעִמּוּדִים". פלא עצום, איך שנתן חשבון מדויק על כל עבודת המשכן.

משה רבינו ע"ה, מחייב אותנו

כמה הדבר מחייב, אם משה רבנו נתן דין וחשבון, מי אנו שנחיה בלי דין וחשבון? וזה מחייב את האדם, העולם לא הפקר. אתה לא יכול לחיות כמו שאתה רוצה, יש עולם ואתה עתיד ליתן דין וחשבון, בורא עולם נתן לך גוף, נתן לך נשמה, נתן לך אשה, נתן לך בית, מה אתה עושה עם זה?

כלי דין וחשבון לא נצליח

במשפט אחד - מי שחי בלא חשבון הוא לא בן אדם והוא לא יצליח לא בגשמיות ולא ברוחניות. וחייב אדם לעשות חשבון זה יום יום, לראות היכן הוא עומד, כמו שבעל מכולת חייב לערוך חשבון פשוט היכן הוא עומד. שאם לא כן, הוא עלול להפסיד את הכל, הרי גם עובד וגם מפסיד. ולכך כדי שלא יפסיד צריך לעשות חשבון, לראות היאך מרויח, ושכל השתמשויות שלו יהיו רק מחשבון הרווחים ולא מהקרן,

להשריש שהכל מאיתו יתברך

ובעיקר הכוונה של ה"לשם יחוד קוב"ה ושכינתיה", הנה קוב"ה זה אור האין סוף בעליונים ושכינתיה זה העוה"ז. שהרי הקב"ה בחר להשרות שכינתו בתחתונים, וכמו שכתוב "הַשְּׁמַיִם כְּסָאֵי וְהָאָרֶץ הַדָּם רַגְלָי". ידוע שקוב"ה הוא כינוי להוי"ה, ושכינתיה הוא כינוי לשם אדנות (אדני). אדנות הוא מלשון אדון הכל. אתה רואה את העולם, אל תחשוב שיש מישהו שיש לו שליטה בעולם, הכל זה אדון הכל, אדנות. [הרבה פעמים שומעים בני אדם שאומרים אני כך וכך ואני כך וכך, צריך האדם ששומע אותם באותו רגע לכוין "אני ה' אלוקיכם אמת" להשריש בקרבו שהכל מאיתו יתברך ולא היחלש בשמיעה זו], וזהו שאנו אומרים "לשם יחוד קוב"ה ושכינתיה", דהיינו יחוד הוי"ה ואדנות (זו"ו), ויכוין אותיות השמות בשילוב יאהדונה.

משמרת החודש

סדר לימוד נשגב מיסודו
של הבן איש חי
שתכליתו לעורר רחמי שמיים
ולקרב את הגאולה

חודש ניסן

תקיים אי"ה
ביום שלישי
כ"ח אדר 24.03.20

לאחר תפילת ערבית
בביהמ"ד "פרדס נסים"
רחוב הרצוג 43 בני ברק

לחסירת שמות 03-5779500

כבר לא אומרים שמעתי דרשה בבית הכנסת הזה או בבית כנסת אחר, הוא אומר שמעתי דרשה בערוץ החרדי הזה או בערוץ החרדי האחר, היום - גמרנו, סגרו עלינו את המדבר. ושם יש כל מיני דעות, כל אחד אומר כל מה שהוא רוצה, ואנשים שומעים - יכולים להתקלקל! אז טוב לאלה שלא יודעים כלום, לפחות הם יודעים את מה שהם שומעים שם. אבל אחד שיש לו דרך והוא שומע מה שהם אומרים - הוא נבהל! אז הוא מספר שרב אחד אמר שם באחד הערוצים לא להגיד "לשם יחוד" לפני הלימוד, כי אם תדבר באמצע הלימוד - קלקלת! אוי ואבוי לך! פגמת! - צי צי צי! מאיפה הבאת את הדברים האלה?! מה אתה מדבר?! כשאדם אומר "לשם יחוד" הוא לא מתכוון לדבר! אם הוא דיבר אז מצד היצר הרע, זה בטל ומבוטל! ודאי שלא צריך לדבר באמצע הלימוד, אבל אני רוצה לדבר? כשאני אומר "לשם יחוד" אני מתכוון ללמוד ברצף! לדבר רק עם הקב"ה, להתחבר אליו, אני מתכוון לדבר?

אליו, אני מתכוון לדבר?

בשם כל ישראל, תרומה לעם ישראל...

ויותר מזה, בכל מעשי האדם אפילו במעשים הגשמיים ייחד את ה', יאמר לשם יחוד קוב"ה ושכינתיה הריני הולך לביה"כ, תייחד את עצמך עם הקב"ה ובזה אתה מאמץ את כוחך, ולא רק בלימוד התורה או במצוות תלית ותפילין, שהרי אפילו בעשיית כפתוריה ופרחיה גם נאמר "כאשר ציוה ה' את משה", ובזה אתה נותן עוצמה במעשה, ועוד יותר כשאתה אומר "בשם כל ישראל" תרמת את המעשה לכלל ישראל והכלל ישראל מתחזק במעשה הזה.

כאילו כיון את כל סידור הרש"ש!

כשאדם אומר את כל זה כאילו כיון את כל סידור הרש"ש, על כל המצוות והלימוד תורה שעושה, ומחזק אותם בתכלית החיזוק, שהגיע לא"ק וממשיך את אור האין סוף עד עולם העשיה, מה שייך יותר מזה!?

לשמוע מה שצריך לשמוע...

אז כמה זה חשוב - "כאשר צוה ה' את משה", בכל דבר להקפיד להגיד "לשם יחוד קוב"ה ושכינתיה". היום בא אחד ושאל אותי, כבוד הרב, אני אומר כל הזמן "לשם יחוד", שמעתי דרשה באחד ערוצי הרדיו החרדיים... היום

לאחר היחוד מגיע 'בדחילו ורחימו'

ולאחר יחוד זה אנו עולים למקום גבוה יותר, "בדחילו ורחימו" כלומר למערכה הנקראת ישראל סבא ותבונה [הנקרא בקיצור ישס"ת], והיינו יחוד הוי"ה אה"ה דהיינו יחוד חיצון, שההוי"ה בחוץ והאה"ה בפנים דהיינו יאההוי"ה. ומשם אנו עולים ליחוד גבוה יותר לפרצופי אבא ואימא דהיינו "ורחימו ודחילו" שמשמעותה יחוד אה"ה הוי"ה בשילוב כזה איההוי"ה, ובחינה זו גבוהה יותר מבחינה קודמת משום שידוע הוא שכל מקום שההוי"ה היא בחינה פנימית היא בחינה גבוהה יותר.

ליחודא שם... ומה עשינו עד עכשיו?

ואח"כ ממשיך "ליחודא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים", נשאלת השאלה מה עשינו עד עכשיו? הרי כבר יחדנו לזו"ן ולישס"ת ולא"א, אולם כעת אנו עולים לבחינה גבוהה יותר, בחינה של פרצוף אריך, שהיחוד הפשוט הוא בכתר דהיינו בפרצוף עתיק. וכשאומר "בשם כל ישראל", זהו בחינה של א"ק בחינה גבוהה ביותר של אור האין סוף שאין לה אפ"ל בחינה של אותיות.

ברכת האילנות

ברוב עם ביום חמישי א' ניסן.

בשעה 8.30 בגני תקוה.

י"ל ע"י ישיבת המקובלים בית א-ל מנחם 22 בני ברק | טל: 03-5797491 | פקס: 03-6188298 | מייל: info@bet-el.co.il

ניתן להשיג את העלון בטלפון וכן לקבלו כל שבוע במייל או בווטסאפ 054-6957687 | דרושים מתנדבים להפצה.

